

LADÁNYI MIHÁLY

OLVASÓNAPLÓ

Tested könyve
bársonyos bőrkötésben
tele van történettel —
Tested Könyvét
egymás kezéből kapkodják olvasóid,
emiatt Tested Könyve
maszatos és izzadtságzagú. Mégis
örömmel olvasom újra. Szeretem már
ismerős fondorlataidat. Bár az összes poént
előre látom, Tested Könyve mégis
fölöslegessé tett sok más történetet.
Már időtakarékoságból
sem olvasok mást,
mint Tested Könyvét,
s csak akkor ejtem ki kezemből,
amikor utolsó történetednek

v é g e

NEM SZERETTÜK ...

Nem szerettük soha,
csak megöleltük egymást,
Jó volt egymást ölelni,
melegítettük egymást.

Hívtak sötét padok,
vártak a kölcsön-ágyak.
Csak megringattuk egymást,
mint nyári szél a fákat.

MINT KI ZSEBEKET KUTAT ÁT

Mint ki zsebeket kutat át,
míg a kabát gazdája horkol,
úgy loptátok szét a szerelmet
ágy mellé dobott magányomból.

Ágy szélén — mintha árokszálon —
sóvároghatok öregedve
tolvaj, izgatott, jó meleg,
csókoktól piszkos kezetekre.

LEONARDO

Nem lelek vigaszt életemre,
csupán egy asszony mosolyában.
Amíg én adtam derűt másnak,
belül fájdalomtól zokogtam.

S míg pápák lesnek vétkeimre,
étekül esem a gonosznak:
temetőnek és múzeumnak
leszek nemsoká a kegyence.

MARKÓ BÉLA

ÉBREDÉS

Lepattogott a zöld festék
a fákról
madaraimat délre küldtem
frissen vasalt ég várja
ünnepeimet
arcom fölött
óraketyegés villog
rekedten ugat a hold
a tegnap esti cigarettafüstben
kivörösödve köhögnek a rózsák
az asztalon egy szemüveg
szememre gondol
mocorog
hajnalodik
a hó emlékezetében
nagy pelyhekben hullnak
a csillagok
s csendünk hatalmas egére
felkúszik
az ébresztőóra csörgése.

NAPRAFORGÓK

I.

Fejüket kapkodják a napraforgók
a sárga égen hol itt
hol ott bukkan fel a nap
járókelők fáradt mosolyába
temetkezik az arcom
gyönyörű tavasz készül:
csupasz fák közt
járkál a zöld szél
fel-felnyíló virág a húsom
fehér gyolcsok emléke vagyok

nyugalmat színlelek
míg fejüket kapkodják a napraforgók
s bandukolok a percek homokján
a homokóra most a Szaharára gondol.

II.

Mögöttem ideges napraforgók
Rodin gondolkodója immár időtlen
időkre gondolkodik
koponyája iszonyú abroncsába
zárva
vergődnek a szavak
fel-felnyíló virág a mi húsumk
fel-felnyíló virág a mi szemünk
s az emberi haj kitűnően felhasználható
az időzített bombák gyújtószerkezetében
a sárga égen hol itt
hol ott bukkan fel a nap
emlékeimbe temetkezik a szemem

gondolkodunk
egyenként szállingóznak lefelé
péhelykönnyű hajsálaink:
tik-tak, tik-tak . . .

NICHITA STĂNESCU

VÁRATLAN BESZÉD

Mi történt a csodálatos fiúkkal
a háború vége felé?
A gimnazistákkal, akik már nőkhöz jártak,
s olykor-olykor franciául beszéltek,
választékos európai kiejtéssel?

Egyik-másik már versesfüzetet
is megjelentetett
saját költségén vagy pártfogók zsebéből,
s mi kisdíákok
ámulattal s ájultan olvastuk őket,
és nem értettük a nem-érthetőt . . .
S hol vannak a nyurga kamaszok,
akik melábús uraknak öltöztek, és óriásira nőttek
kerekre-nyílt szemünk csodálatában?

Hol vagy, nyolcadikosok
felvigyázó ura,
melyik lány orrcimpája őrzi még
a frissen borotvált fiatal férfi illatát?

Istenem, milyen hőszi nappalok,
s az apró balfácánok
mutáló hangjában, istenem,
mennyi tisztelet szoronghatott!

Mi történt a csodálatos fiúkkal
a háború vége felé?
Merre vagy, nyolcadikosok
felvigyázó ura?
Halerib, Khaa
Halerib, Khiii . . .
Heoro, loro, oro
nem értem, halerib, Khaa
nem értem, aero, loro, oro . . .

LADÁNYI MIHÁLY fordítása